

at gaa til Landsretten, og derfor i Forvejen har vedtaget at lade Sagen afgøre f. Eks. for Domstolen i Odense, endskønt Sagen ifølge sin Natur maaske kunde høre ind under Landsretten, idet den har en saadan Størrelse, at den egentlig skulde paadømmes ved denne. Men hvis Forslaget, som her foreligger, bliver vedtaget, vil det sikkert i stor Udstrækning medføre, at Sager, som tidligere gik til Underretten, nu vil komme for Landsretten, fordi Folk ganske naturligt vil sige: Hvorfor skal vi ikke faa de to Dommere herud, saa meget mere som vor egen Dommer, som vi har megen Tillid til, ogsaa skal være med ved Sagens Paadømmelse? Parterne har altsaa ikke dem Interesse i at lade Sagerne behandle ved Underretten, men kan lige saa godt lade den behandle af Landsretten, og det vil blive dyrere for Staten. Sagførerne har selvfølgelig ogsaa Interesse deri. Dertil kommer yderligere, at Underrettsdommerne ogsaa er interesserede i det, thi Underrettsdommeren faar Vederlag for hver saadan Sag, han deltager i. Det er for øvrigt et stort Spørgsmaal, om Underrettsdommeren bør have Vederlag i disse Tilfælde. Skal man ikke snarere sige: Det er en Del af hans Arbejde, saaledes at det ikke bør være forbundet med særlig Udgift for Statskassen.

Jeg er altsaa bange for denne Regel i den Udstrækning, den højtærede Minister her foreslaar. Jeg ser saaledes paa det, at Regelen vil være til Fordel indenfor et ganske begrænset Omraade; men jeg har nævnt de Grunde, som gør, at jeg er bange for at gaa for vidt, nemlig at man derved vil lægge mere Arbejde over paa Landsretten, medens Underdommerne vil faa mindre Arbejde. Man maa ikke glemme, at det er Staten, der bærer Udgifterne ved Dommernes Rejser, og jo flere Sager man paa denne Maade tager med, desto dyrere vil det blive, og hvis denne Ordning gennemføres, vil man foretrække Landsretsbehandling i mange Sager, som hidtil ikke har været behandlet ved Landsretten. Man behøver bare at tænke paa Forholdene paa Fyn. Der er meget faa Sager fra Fyn, som kommer til Landsretten i København, og hvorfor? Fordi man ovre paa Fyn har Tillid til Dommene der og derfor vedtager, at Sagerne skal behandles ved Underretterne derovre. Den Tendens forekommer mig at være god, og det forekommer mig, at man vilde ødelægge denne Tendens ved at gaa saa vidt, som Ministeren har gjort ved at bestemme, at Underrettsdommeren kan tilkaldes i Stedet for en af de 3 Landsdommere.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om tekniske Domstole er jeg enig i de Betragtninger, som fremkom fra den ærede socialdemokratiske Ordfører; noget saadant lader sig neppe gennemføre. Jeg tror heller ikke, det er muligt med Hensyn til Alimentations-sager at faa en særlig Ordning. Det er endogsaa et Spørgsmaal, om Forslaget ikke gaar for vidt med Hensyn til de sø- og handelskyndige Dommere. Men det er Spørgsmaal, som kan drøftes rent sagligt i Udvalget. Navnlig hvad Spørgsmaalet om Underdommerne angaar, kan der anføres gode Grunde for Ministerens Forslag, men jeg tror alligevel, at de overvejende Betragtninger maa være imod, navnlig er jeg bange for, at Udgifterne derved vil blive for store.

Et andet Hovedspørgsmaal, som er fremme i Lovforslaget, er Spørgsmaalet om offentlig Votering ved Højesteret. Det er et Spørgsmaal, som heldigvis ikke er partipolitisk, og jeg er overbevist om, at der indenfor alle Partier — maaske bortset fra Socialdemokratiet, hvor jeg efter den socialdemokratiske Ordførers Tale fik Indtryk af, at man var fuldstændig enig — vil være Uenighed herom; der vil indenfor alle Partier være Tilhængere af offentlig Votering, og der vil være Modstandere, og det er givet, at der vil kunne holdes flammende Taler baade for offentlig Votering og for ikke at gaa over til offentlig Votering. Jeg ved, at indenfor mit eget Parti er der absolut Stemning for ikke at gaa over til offentlig Votering, men jeg for mit Vedkommende er en Tilhænger af den offentlige Votering, akkurat ligesom den nuværende Justitsminister er det, og ligesom de to tidligere Justitsministre har været det.

De Grunde, som man har anført imod offentlig Votering, var den ærede socialdemokratiske Ordfører inde paa. Man frygter navnlig den Kritik, der vil fremkomme i Aviserne, og man frygter, at det ikke er heldigt, at Retten bliver delt. Man henviser ogsaa til Konsekvenserne, idet man siger: Hvis man gaar over til offentlig Votering ved Højesteret, hvorfor skal man saa ikke ogsaa gaa over til offentlig Votering i mange andre Tilfælde, f. Eks. ved Landsretten, i Statsraadet o. s. v.? Endvidere er man bange for, at Rettens Autoritet skal blive svækket i de Tilfælde, hvor man faar at vide, at det ikke er 9 Dommere i Højesteret, der har staaet sammen, men at 5 har staaet overfor 4; og navnlig mener man, det ikke vilde være heldigt, hvis Sagen laa saaledes, at 3 Landsdommere havde staaet sammen med